

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Comitvm Par Genere, Potentia, Opibvs, Heroicaq. Virtvte
inclytum B. Godefridus, Vuestphalus, S. Romaricus,
Austrasius**

Serarius, Nikolaus

Mogvntiæ

Cap. X. De S. Romarici lapsu, in quem schismatici eiusdam fraude
impulsus fuerat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37252

114 ROMARICI COMITIS

fem Episcopatum deseruisset S. Arnolphus, ei aptum in Vogefana eremo locum apparauit Romaricus: qui & morienti illi adfuit, mortuoque parentauit honorificè. Dixerat verò moriens Romarico: *Bone vir, & Deo amabilis, ora CHRISTVM pro me. Iam enim adest dies, in quo Iudici meo presentabor.*

CAP. X.

De S. Romarici lapsu, in quem schismatici eiusdem fraude impulsus fuerat.

Sancti sunt, qui vel innocenter ac sanctè vita sua tota vixerunt, vel certè ad sanctitatem per poenitentiam redierunt, in eaque diem clauserunt extremum. Et ad hoc posterius genus sancti pertinent *Amatus & Romaricus*. Agrestius enim quidam, olim Theoderici Regis notarius, post in Luxouienfi cœnobio Monachus,

chus, tandem verò etiam schismaticus; asceticas D. Columbanì regulas ac instituta vehementer accusare, passimque criminari cœpit, sic ut Episcoporum eam ob rem Synodus *Matiscone* fuerit. Sed in ea ille vanitatis à *S. Eustachio*, de quo supra, conuictus, & ad Dei tribunal inuitatus, respicientiam tum simulauit: sed in cœpta aduersus *S. Columbanì* disciplinam calumnia perrexit, & omnium quos potuit, insigni versutia, & nonnulla qua pollebat, linguæ volubilitate sollicitauit animos, nonnullosque decepit, & in his fuere *Amatus* & *Romarius*: quod totum eius, qui temporibus turbis- que istis vixit, scriptoris valde boni, lonæ verbis operæ pretium est referre: *Agræstius*, inquit, *interim manifestam resaniam metu verecundiæ continuuit, nō tamen à malis penitus recessit. Cœpit namque postea tentare monasteria, & sub specie discipuli, precium proditionis taxare. Venit ad quendam virum*

H 2 vena-

venerabilem Romaricum, qui prima nobilitatis fuerat apud Theodebertum Regem, porro beati Columbani exemplo & Eustachij prædicatione permotus, in Luxoviensi cœnobio monasticis institutis se subdiderat. Cum autem diu sub regulari tenore vitam ageret, post, Eustachio annuente, puellarum monasterium in fundo suo extruxit, in quo etiam regulam beati Columbani custodiendam indidit. Cumque iam multa religione polleteret, ad eum Agrestius pergit, sese subditum atque obedientem simulat, simulque Amatam, quem ibi Eustachius ob imbuendam regulam præfecerat, mollibus suggestionibus tentat. Eo namque tempore pro quibusdam rebus neglectis tam Amatus quam Romaricus, ab Eustachio obiurgati fuerant. Lesos ergo ut sensit, ut facilius exasperatas mentes suis assertionibus iungeret, quibusdam adhibitis stimulis id paulatim nitebatur, ut venenata verba sanæ mentes reciperent, & sic in contemptum regulæ B. Columbani, propriam vesaniam propagaret. Proh dolor, exitiabili suasionem ac

letifera suggestione insanus ille, sana ma-
 culauit. Nam abiectis institutis pristinis,
 rudibus plebem doctrinis instruere illi co-
 nati sunt: & educto iam antè, iuxta B. ^{Iob 26,}
 Iob, colubro tortuoso, manu obstetricante
 diuina, rursus Zelum inuidiæ admittere
 non metuunt. Deinde ad Burgundoforam
 dirigit iter Agrestius, vt eam quoque suis
 stimulationibus, si posset, macularet. At
 Christi virgo eum non fœmineo more, sed
 virili plane responsione confudit: Num
 tu, inquit, confutator veritatis & nouo-
 rum introductor argumentorum, ea cau-
 sa huc venisti, vt veneno tuo dulcia mella
 misceres, & vitalia alimenta letali ama-
 ritudine commutares? Illis tu derrabis,
 quorum ego virtutes experta agnouì, quo-
 rum doctrinã salubrem recepi, ex quorum
 eruditione multos cœlestia regna pene-
 trasse comperi? Meminisse te velim illius
 Esaie: Væ qui dicit malum bonum, & bo-
 num malum. ^{Vsa. 5.} Accelera, & prorsus ab hac
 vefania festinus recede. Confutatus ille
 his CHRISTI famulæ responsis, rursus
 ad Romaricum & Amatium repedit, vt

ob in-
 linatio.
 rem ad
 schisma
 ra &
 dissensio
 nes mul-
 tplex a
 deo & in-
 lecta.

ceptam deceptionis rugam foueat & con-
 trahat. Sed non defuit ultio diuina. Cum
 enim ad hoc iam omnes adspirarent, vt
 contempti pristinorum documentorum
 subscriberent, & assensores se præberent:
 primum lupi rabie exagitati, duos ex
 huius assertionis fautoribus, per intem-
 pestam noctem intra septa irrumpentes,
 morsibus laniant, atque ipsos quoque
 rabie comprehensos, miserabiliter mor-
 ti tradiderunt. Alium quendam Pla-
 reium, qui ad hunc discordiæ fomitem
 vehementer adspirabat, demoniacus fu-
 ror persuasit, atque ignobiliter neci de-
 dit. Nam propria manu ipse se laqueo
 suspendit. Sed cum hæc ultio nondum
 corrigeret delinquentes, protinus ma-
 ior secuta est. Nam subito fulgur la-
 psum è cælo magno fragore percutit lo-
 cum, Ecclesiam peruagatur, tegumen-
 ta subuertit, plebem vrit & exanimat,
 scilicet vt præsens correctio illi, que ni-
 mia simplicitate præueniente, callidi-
 tate euersa, ignaue persuasioni assen-
 sum præbuerat, monstraret futuram
 debe-

debere iram fugere. Mortui ad præsens sunt vsque ad viginti. Deinde metu percussos paulatim mors rapuit, vt ex ea vltione vt aiunt, amplius quam quinquaginta extincti sint: autore quidem criminis ad pœnitentiam reseruato, vt si agnoscat & redeat, procul dubio sanitatem recipiat. Nullum etenim Dominus perire desiderat, sed semper, quamuis grauibus delictis obrutum, vt per pœnitentiæ fomenta respiscat, expectat. Sed cum ille sæpius sibi datum pœnitentiæ locum non agnosceret, vt B. Eustachij sententia, ad diuinum iudicium ipsum vocantis, præualeret, ante triginta dierum circulum, priusquam ventis anni meta completeretur, à seruo suo, quem ipse redemerat, securi percussus, interiit. Occasio criminis dicebatur, vxoris permixtio. Quod quamuis multi dixerint, & pro vero asserere voluerint, nostrum tamen affirmare non est. Cuncta enim, iuxta Salomonem, adducet Deus in iudicium pro omni errato, siue bonum, siue malum:

& secundum Apostolorum; Vniuscuius-
 que opus quale sit, ignis probabit. Hoc ta-
 men nobis dicendum est, iustam eum sen-
 tentiam diuini iudicij ferire non distulisse,
 vt & assentatores siue asseclas eius ces-
 sare à lacerationibus famulorum Dei ad-
 moneret, & ille per contumaciam admis-
 sa scelera merita ultione lueret. Codex
 tamen M. S. totius quidem funestæ
 huius narrationis mentionem nul-
 lum facit, sed pœnitentia ductū Agre-
 stium significat, cum eum innocentem
 occisum, ideoque & martyrem dicit,
 cuius corpus in sancto adhuc monte
 quiescat.

4. S. l.
 c. l.

C A P. X I.

*De S. Romarici per pœnitentiam re-
 surrectu, sacerdotio, & profe-
 ctione Romana.*

Sed quicquid de Agrestij resipif-
 centia fit: resipuerunt certè ac pœ-
 nitentiam egerunt *Amatus & Roma-
 ricus*. Noluit enim Dominus, quos ad
 tam